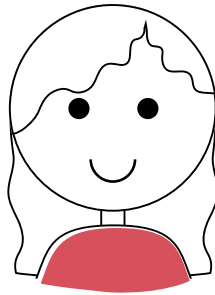

MAARTEN

ANNEMARIE

VOORWOORD

'Jij, acht kinderen? Dat kan niet!' Als ik vervolgens antwoord dat ik niet óndanks, maar juist dánkzij mijn acht kinderen slank ben en een gestructureerd leven leid, slaan mensen steil achterover. Bij acht kinderen verwacht de doorsnee-Nederlander een moeke in broekrok, met wallen tot op haar knieën. Vermoedelijk met zwaar gelovige levensovertuiging of minstens twee ex-mannen die de helft van de kinderen hebben aangeleverd.

Welkom in het leven van @demammavan. Eigenlijk wilde ik helemaal geen kinderen, toch is de oudste inmiddels drieëntwintig en de jongste twee jaar. Behalve moeder ben ik schrijver, en influencer met het Instagram- en Facebookkanaal @demammavan. Daar laat ik zien hoe ik mijn leven zo heb ingericht dat ik de moeder kan zijn die ik **wil** zijn. Niet altijd Zwitsal-zacht of oetsiekoetsielief, maar gewoon zoals het komt en gaat.

Eigenlijk wilde ik helemaal geen kinderen, toch is de oudste inmiddels drieëntwintig en de jongste twee jaar.

Uit een mix van mijn karakter, mijn eigen opvoeding en mijn verleden is een moeder voortgekomen. Een moeder die op haar eigen wijze opvoedt. Omdat ik merk dat mensen die manier leuk en leerzaam vinden, heb ik er nu een boek over geschreven. Ik ben geen opvoeddeskundige; dit boek is niet de zóveelste opvoedmethode die ouders om de oren slaat met wat ze wel en niet moeten doen. Dit boek is geschreven door een ervaringsdeskundige; iemand die acht keer opgevoed heeft. Opvoeden is een werkwoord; geen enkele opvoeding is hetzelfde. Zeven kinderen geleden deed ik het zus, nu doe ik het zo. Je zult me dan ook niet horen zeggen 'hoe het moet'. Opvoeden leer je met vallen en opstaan, ook ik. Dat mijn dochter een week met een blaasontsteking rondliep voordat ik de symptomen herkende, geeft al aan dat ouders ook maar gewoon mensen zijn.

Wat dit boek dan wel brengt en uniek maakt? Ik laat je meekijken over de schouder van 23 jaar opvoeden, niet alleen op papier maar ook live via mijn Instagram- en Facebookkanaal. Zo zie je welke keuzes we maken, maar ook welke consequenties die keuzes hebben. Omdat we zoveel kinderen in verschillende

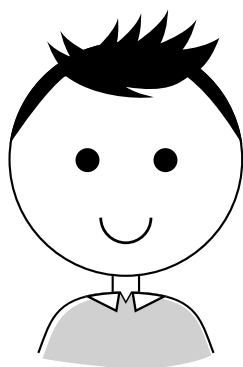
leeftijden hebben, zie je niet alleen de uitwerking van het moment zelf, maar ook de impact na eenentwintig jaar. Ik leer je hoe het komt dat Lot van 2 gewoon Franse slakken eet en welke slaaprituelen ervoor zorgen dat niet alleen je kind maar ook jij slaapt. Daar zijn opvoedkundige blunders maar ook opvoedmijlpalen aan voorafgegaan. Beide deel ik.

Wat had ik graag even bij iemand willen spieken toen ik zelf net moeder was. 'O, gebeurt dat daar ook? Nou, dan valt het hier nog wel mee...' Gedeelde smart en de geruststelling dat het goed komt zijn dé sleutelwoorden van dit boek. De wetenschap dat je niet de enige bent die ergens mee worstelt en dat iedereen zo zijn opvoedvalkuilen heeft, kan je net dat beetje vertrouwen geven dat je het goed doet en dat het goed komt.

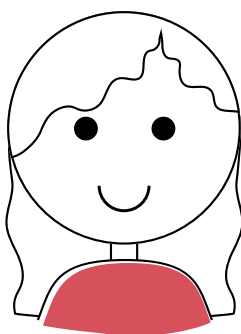
Heeft opvoeding na het lezen van dit boek geen geheimen meer? Zal vanaf nu alles vlekkeloos verlopen? Nee, dat kan namelijk niet. Het ouderschap is als pannenkoeken bakken; de eerste mislukt altijd. Misschien is de pan nog niet goed warm en moet je er nog wat handigheid in krijgen. Met een paar tips and tricks verdwijnen de klontjes uit het beslag, maar op de een of andere manier blijft de boel vastplakken. Soms lijkt het alsof je niet weet wat je doet, tot daar toch ineens een heerlijke pannenkoek in de pan ligt. Ik vertel je welke soorten beslag, pannen en pannenkoeken wij tegenkwamen, hoe we ermee omgingen én hoe het goed kwam. De 'komt goed'-bakmethode geeft geruststelling zodat je hoe dan ook een team kunt vormen. Geen gewoon team, maar team pannenkoek.

WIE ZIJN DE KOEKENBAKKERS?

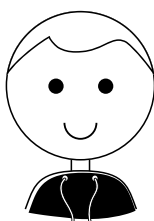
Op het moment dat ik dit boek schrijf (2023) wonen we in Den Haag. Ik ben 46 jaar oud, Maarten 49 en we hebben acht kinderen: Jim (2000), Sam (2001), Julia (2003), Guus (2009), Saar en Suus (2013), Jet (2017) en Lot (2020).

MAARTEN - 27

ANNEMARIE - 24

JIM

Hoofdstuk 1

HET BAKPROCES VAN DE EERSTE PANNENKOEK

Ik had niks met kinderen. Nooit gehad ook. Met poppen speelde ik niet, en toen mijn broertje werd geboren zette ik hem na een dag al buiten met zijn kinderwagen. Lekker rustig. Het verzorgende had ik dan wel weer op jonge leeftijd. Ik zag in één oogopslag wat iemand nodig had en hoe ik kon helpen. Mijn moeder werd gek van mijn drang om de boel thuis over te nemen en stuurde me daarom regelmatig naar buiten. In mijn herinnering speelden we altijd op straat. Hutten bouwen, knikkeren en een paar keer per dag een nat pak halen door het slotje springen en wedstrijdes aan treurwilgen slingeren. Ik was altijd wel in voor een beetje kattenkwaad. Dan trokken we belletje en verstopten ons in de bosjes, tot grote ergernis van de buurtbewoners. In die tijd werd dat nog gezien als spelende kinderen, en niet als overlast gevende hangjeugd. Alleen op woensdagmiddag zaten we binnen. Om vier uur stopte alles en gingen we naar huis, tv-kijken tot mijn moeder de maaltijd had

gekookt in haar römertopf. Ook op latere leeftijd ontwikkelde ik die liefde voor kinderen niet. Waar vriendinnen langs de huizen gingen om te vragen of ze mochten oppassen, klopte ik aan met het verzoek of ik de hond kon uitlaten.

Mijn ouders waren van het aanpakken. Het leven was maakbaar en opgeven was geen optie. Als je goed je best deed en doorzette, zou alles lukken. Die boodschap kregen we al jong mee. Vooral mijn vader stelde zichzelf daarin als voorbeeld. Hij was geen uitblinker geweest op school, maar vertelde ons regelmatig dat hij alles had bereikt met doorzetten als het moeilijk werd. Ik concludeerde daaruit dat als iets niet lukte of ik faalde dat lag aan mijn doorzettingsvermogen. Dan had ik niet genoeg mijn best gedaan. Goede resultaten werden bejubeld, en misers doodgezwegen. Ik was een echt vaderskindje. Hij hield van alle drie zijn kinderen, maar het was onmogelijk om hem niet te betrappen op een glimlach en glunderende ogen als hij sprak over mijn schoolresultaten en doorzettingsvermogen.

Het liep niet altijd even lekker bij ons thuis. Mijn vader was een drukbezet man, altijd bezig met de zaak. Als zelfstandig ondernemer was er altijd wel wat. Als hij thuis was, was hij er fysiek wel, maar geestelijk niet. Mijn moeder kon de zorg voor drie kinderen eigenlijk niet aan. Iedere avond kwam mijn vader moe en overprikkeld thuis en trof hij mijn moeder regelmatig boos en soms huilend aan. Ik had dan al uren op mijn kamer zitten wachten. Hoe die thuiskomgesprekken precies gingen, weet ik niet, maar ik hoorde aan de manier waarop hij naar boven liep al hoe laat het was. Aan mij werd niet gevraagd wat er was gebeurd, of waarom ik iets had gedaan. Mijn moeder oordeelde, en hij gaf straf. Ik onderging het. Ik wist niet beter. Na zo'n incident ging het dan weer even goed tot de spanning zich weer opbouwde, en het hele tafereel zich herhaalde. Het hele gezin liep op eieren omdat we nooit wisten wanneer de emmer overliep. Iets wat de ene dag nog mocht, kon de volgende dag de druppel zijn.

Later heb ik de huisarts hierover in vertrouwen genomen. Hij antwoordde dat ik vast ook niet de makkelijkste was, en mijn hardwerkende vader me waarschijnlijk niet zonder reden strafte. Toen ik de praktijk verliet, schaamde ik me dat ik om hulp had gevraagd. Als zelfs een huisarts me 'lastig' noemde, was ik dat misschien wel. Ik heb er daarna nooit meer met iemand over durven praten. Ik hield liever mijn mond dan dat ik ooit nog die afwijzing hoefde te voelen.

Dat ik uiteindelijk niemand kon vertrouwen bleek tijdens onze jaarlijkse skivakantie in Oostenrijk. Ik was dertien jaar toen ik seksueel werd misbruikt door een skileraar. Hij kwam de derde dag tijdens de les naast me zitten in een volle stoeltjeslift en schoof zijn arm over mijn schouder zo mijn skipak in om mijn borsten te betasten. Ik durfde niet te bewegen en heb de volle vijf minuten – die wel uren leken te duren – naar buiten gestaard. Waarschijnlijk was ik een makkelijk doelwit, want de dag erna verkrachtte hij me in de gondel naar het eindstation. Ik schaamde me verschrikkelijk en heb er een jaar lang over gezwegen thuis. Tijdens een etentje met het gezin gooide ik het op tafel. De volgende dag werd ik naar de huisarts gebracht om te laten onderzoeken of ik aids had opgelopen. Het was dezelfde arts die ik eerder in vertrouwen had genomen, maar die me toen niet serieus nam. Uitgerekend aan hem moest ik mijn verhaal vertellen. Hij noteerde vluchtig iets op mijn groene kaart en nam bloed af. Niet veel later stond ik buiten met een pleister op mijn arm en werd er met geen woord meer over gesproken. Ik denk ook dat ik dat niet wilde. De schaamte was te groot.

Omdat ik aan het einde van de basisschool heftige acne ontwikkelde, adviseerde de huisarts om al aan de pil te gaan. Ik kreeg de Dianepil, een zware anticonceptiepil die als bijwerking had dat mijn acne verminderde, maar me ook zwaarmoedig maakte. Waar ik vroeger goed problemen naast me neer kon leggen,

merkte ik dat dat niet zo makkelijk meer ging. Sores die ik normaal van me af liet glijden, bleef maar in mijn hoofd vragen om aandacht. Ik had het emotioneel zwaar in die periode. Ik wilde eigenlijk niks, en al helemaal niet zoals mijn leeftijdgenoten iets met jongens – die waren eng. Het liefste was ik de hele dag bij de paarden, daar was ik veilig en voelde het goed. Tot mijn beste vriendin vroeg naar die leuke jongen die naast me woonde. Dat bleek Maarten te zijn. Al vanaf mijn twaalfde woonde hij naast ons, maar ik had hem nooit opgemerkt. Haar verhalen maakten me nieuwsgierig naar hem en voor ik het wist, raakten we bevriend. Iedere avond om acht uur dronken we bij zijn ouders koffie. Het hele gezin verzamelde zich dan in de woonkamer om samen het journaal te kijken. Ik voelde me er welkom en veilig. Ik zag Maarten steeds vaker, en viel uiteindelijk als een blok voor zijn nuchterheid en vermogen om altijd zichzelf te zijn.

Toch duurde het nog zeker een jaar voordat ik hem een eerste kus durfde te geven. Zijn liefde was onvoorwaardelijk. Bij hem mocht en kon ik altijd mezelf zijn. Anders dan alle andere jongens in mijn omgeving was hij nooit opdringerig als het om seks ging, maar gaf hij me de tijd die ik nodig had om hem ook op dat gebied te vertrouwen. Dat was niet makkelijk. Er waren zoveel *triggers* die mijn gedachten terugbrachten naar de verkrachting. Dan herbeleefde ik alles weer. Dat gebeurde bij bepaalde houdingen en geluiden, maar ook als ik het gevoel had dat er te veel druk op me lag, dan verkrampte ik en sloot me af net zoals ik tijdens de verkrachting had gedaan. Stapje voor stapje ontdekten Maarten en ik waar en waarom het misging. Dat gaf me vertrouwen, en zo heelde Maarten met zijn geduld en liefde de wond die eerder was toegebracht.

Het was een heerlijke periode waarin we elkaar en het uitgaansleven ontdekten. Maarten introduceerde me bij zijn vrienden, en sjouwde me op zaterdagavond langs alle kroegen

en discotheken in Leiden. Zonder morren bracht hij me, omdat ik nog niet zo laat thuis mocht komen, om middernacht naar huis. Kusje bij de deur en dan fietste hij weer terug. Als ik het even niet meer zag zitten thuis of als de spanning daar weer eens opliep, hees hij me achter op zijn brommer en gingen we eropuit. Helm op, en rijden maar. Het maakte hem niet uit waarheen. Als mijn hoofd, onder die helm, maar leeg raakte.

Op mijn zestiende kreeg ik een eigen brommer, geen nieuwe scooter zoals al mijn leeftijdgenoten, maar een tweedehands damesbrommer met trappers, die er pas af mochten als ik fatsoenlijk kon rijden. Dat ik voor lul reed, kon mijn vader niet schelen. Als het me niet aanstond, ging ik maar fietsen. Dat was misschien niet aardig, maar wel duidelijk. Die brommer gaf me de vrijheid die ik toen nodig had. Ik kon gaan en staan waar ik wilde, en dat deed ik ook. Ik sloeg steeds meer mijn vleugels uit. Ik kreeg een baantje in een slagerij en maakte me niet alleen financieel, maar ook emotioneel los van mijn ouders.

Dat was het moment dat de eerste barstjes duidelijk werden in de relatie met mijn ouders. Het kwam ook doordat ik zag dat Maarten in een gezin opgroeide waar dat loskomen wel 'normaal' was. Ik beseftte dat ik niet langer afhankelijk was van de goedkeuring of waardering van mijn ouders, en dat ik ze niet kon veranderen. Als ik mijn vleugels wilde uitslaan, moest ik dat zonder hen doen.

Hierdoor liep de spanning thuis verder op. Op mijn achttiende besloot ik uit huis te gaan. Maarten en ik zochten dagenlang naar een geschikte kamer in Leiden. Uiteindelijk vonden we er een van twee bij drie meter in een huis waar acht jongens woonden, en de vaat en vuilnis al zeker drie maanden niet was opgeruimd of weggebracht. Het enige wat ik zag, was rust en vrijheid en ik nam de kamer. Het leven was niet makkelijk in

die tijd. Ik wilde geen geld van mijn ouders, dus werkte ik na schooltijden. Mijn maaltijden bestonden uit macaroni met ketchup en Smac. Koffie dronk ik vanaf dat moment zwart en bij gebrek aan wc-papier gebruikte ik de kersterservetten uit mijn kerstpakket. Naarmate er wat tijd overheen ging, herstelde het contact met mijn ouders en bezocht ik ze geregeld in het weekend voor de was en de nodige vitamines.

Na een jaar verhuisde ik van Leiden naar Den Haag om samen te gaan wonen met Maarten. We waren eigenlijk nog te jong, maar er kwam een plek vrij en omdat het niet makkelijk was om aan een kamer te komen, gingen we ervoor. We studeerden allebei in Den Haag en zo konden we niet alleen reistijd, maar ook geld besparen door de huur te delen. We woonden in de Haagse stationsbuurt, randje Schilderswijk, die vooral bestond uit portiekwoningen. Het was er bezaaid met rotzooi en het wemelde er van de zwervers die 's nachts in de portieken sliepen. Ons leven bestond uit studeren, werken en uitgaan. We hadden niks met kinderen, dat was iets voor andere mensen. Onze dromen bestonden uit carrière maken en reizen. In dat plaatje paste geen nageslacht. Daarbij had mijn turbulente jeugd me ook onzeker gemaakt over het moederschap. Zou ik met zo'n verknipte jeugd wel een goede moeder kunnen zijn? Wat als ik net zoals mijn eigen ouders zou worden? En wat als ik een dochter zou krijgen; zou ik haar dan wel kunnen beschermen tegen seksueel misbruik? Ik kon maar één conclusie trekken, en dat was dat kinderen geen optie waren. Ik wilde niet dat een kind moest doormaken wat ik had meegemaakt.

Vlak voor mijn afstuderen bleek ik zwanger. Mijn menstruatie bleef uit en al vloekend kocht ik een zwangerschapstest. Het zal toch niet... Twee streepjes. Hartstikke zwanger. Ik dacht meteen: dit wil ik niet, dit kan ik niet. Het leek wel of mijn leven en daarmee mijn toekomst vanuit het niets compleet tot stilstand

was gekomen. Ik schaamde me verschrikkelijk dat uitgerekend ik, die nooit onzorgvuldig met anticonceptie omging, ongepland zwanger was. Een ongeplande zwangerschap was in mijn ogen dom, onvoorzichtig of een poging om je man erin te luizen.

We hadden niks met kinderen, dat was iets voor andere mensen.

Waar Maarten vanaf het begin vooral praktisch dacht – hoe gaan we dit doen –, dacht ik alleen maar aan mijn carrière, nachtrust en leven. Ik wist niet eens hoe ik een luier moest verschonen – ik kon niet eens goed voor mezelf zorgen. Hoe moest dit ooit goed komen?

Ondanks alles maakte het idee van een abortus me nog veel verdrietiger, dus besloten we het te houden. Na de eerste schok was mijn familie vooral trots. Ook voor hen brak een nieuwe fase in hun leven aan. Ze werden opa, oma, tante of oom. Vooral voor mijn ouders voelde het als een nieuwe start. Wellicht hadden ze als ouders niet altijd de juiste beslissingen genomen, nu ze opa en oma werden, kregen ze een nieuwe kans.

Tijd om veel bij mijn zwangerschap stil te staan, had ik niet. Ik moest tentamens halen en afstuderen. Ik zat in de drukste periode van mijn opleiding. De uitgerekende datum lag een week na mijn laatste tentamenweek. Ik weet nog dat de ‘rompertjes-inspectie’, zoals ik de kraamzorg noemde, belde en langs wilde komen om mijn kraamtijd te bespreken en te zien of ik alles al

op orde had. De potentiële babykamer was nog in gebruik als washok, en stond vol dode planten en lege bierkratten van het laatste feestje. De afspraak werd uiteindelijk toch gemaakt; het startsein om serieus over de komst van de baby na te denken en spullen aan te schaffen.

Het verbaasde me hoe andere zwangeren zich in babywarenhuizen van alles lieten aansmeren, en duizenden euro's uitgaven aan een nieuwe babyuitzet. Babymarketing die vooral gericht was op angst en schuldgevoel van ouders. Je wilde immers toch het beste voor je kind? We hadden het toen niet breed, dus vroegen we de oude wieg waar ik zelf in had gelegen aan mijn moeder, en de commode werd een oud kastje met een nieuw likje verf. We waren tevreden. Het maakt een baby echt niet uit in wat voor bedje hij of zij ligt. En zo was daar, vlak voor de bevalling, dan eindelijk de babykamer.

TIPS

ZWANGER? DIT WIL JE WETEN!

- Een baby op komst betekent dat je zeker een jaar in huis je nek breekt over wandelwagens, flessenwarmers, boxen, badjes, commodes, Tummy Tubs, hydrofiel luiers, Maxi-Cosi's, speelkleden en ander babyspul. Ruim dus voordat je de babyuitzet aanschaft eerst grondig op. Je hebt de extra ruimte hard nodig. Het plezier van de extra ruimte die het oplevert als je iets wegdoet, is groter dan de eventuele spijt die je ervan krijgt.
- Ieder gezinslid krijgt bij ons een eigen doos waar we alles van geboorte tot ze uit huis gaan in bewaren. Van het navelklemmetje en de eerste kras voor Vaderdag tot hun middelbare-schooldiploma. Voor andere spullen geldt: heb je het een jaar niet gebruikt? Dan gaat het weg. Mocht het toch ooit weer nodig zijn, is het vast tweedehands opnieuw aan te schaffen.

- Investeer in een apparaat dat het zwarte goud kan omzetten in een driedubbele espresso. Wij functioneren voor 99% op koffie. Dit dieet vullen we op drukke dagen het liefste aan met stroopwafels (voor de vezels en mineralen).
- Praat voor de bevalling over hoe je JULLIE vrije tijd gaat invullen. Een sportabonnement, je hardloopschoenen of hengels hoeven echt niet de prullenbak in, maar besef dat vrije tijd schaars wordt en jullie er allebei van willen genieten. Maarten en ik hebben eindeloos ruzie gehad omdat hij zijn oude leven gewoon door wilde zetten. Borrelen met werk op donderdagavond en in het weekend stappen met vrienden om vervolgens op zondag pas ver in de middag met een kater wakker te worden: dat kon gewoon niet. Die eerste maanden was in het weekend op de bank met een kind in zijn armen een serie kijken echt wel even genoeg. Kon ik bijslapen, douchen, eten of naar de wc.
- Zet die comfortabele tweezitter de deur uit en koop daar een mooie SUV voor terug. Duur in verbruik, lelijk, niet vooruit te branden en vooral afzichtelijk groot. Gegarandeerd plek voor gemiddeld 1.4 kind en 3 kuub aan luiers, speelgoed, bedjes, extra kleding en een kinderwagen. De ideale seksloze auto voor de wat ruigere vader en moeder. Wij hadden een ieniemienie auto, waarbij we de tweelingwagen op het dak vastmaakten. De motor van die auto hebben we uiteindelijk op de Van Brienenoordbrug door te veel wind en te veel bagage opgeblazen, maar hij heeft het toch mooi drie kinderen volgehouden.

BEVALLING VAN JIM

Mijn eerste zwangerschap ben ik, afgezien van een stuk of twee zwangerschapsstriemen en het smeren van een tube aambeienzalf, zonder complicaties doorgekomen. Gelukkig, want zwangerschapsverlof had ik niet. Op vrijdagochtend deed ik

mijn laatste tentamen en op zondagavond begon de bevalling. Ik was die bewuste ochtend niet zenuwachtig of ik het tentamen ging halen, wel of mijn buik nog wel onder het te krappe collegebankje paste. Bij iedere vraag moest ik weer een ander loodzwaar juridisch boek uit mijn tas pakken. Iets wat aangezien ik in de ochtend niet eens fatsoenlijk mijn schoenen aan kon trekken een behoorlijke uitdaging was. Bij iedere zucht of steun die ik in de collegezaal liet horen, keken mijn medestudenten verschrikt achterom of ik niet ter plekke ging bevallen.

Op zondagavond begon na de afwas dan eindelijk de bevalling die ik vooraf volledig had gepland met muziek, kaarsen en een bij yoga geoefende weeëndans zodat we een eventuele eindeloos durende bevalling door konden komen. Dankzij alle baby magazines en zwangerschapsboeken had ik van de bevalling in mijn hoofd een romantisch sprookje gemaakt. Het 'sprookje' werd uiteindelijk een vliegensvlugge bevalling van zes uur waarbij ik met één been op een stoel leunde en alleen maar tegen Maarten schreeuwde dat hij minstens een meter bij me vandaan moest blijven. Niks romantisch aan, maar gewoon bevallen, en dat deed pijn.

SEKSUEEL MISBRUIK EN BEVALLEN

Ik had het seksueel misbruik niet besproken met de verloskundige. Geen moment was het in me opgekomen dat een bevalling wel eens de trigger kon zijn die alles weer naar boven bracht. Het verlies van controle door de weeën, de vreemde vingers die voelden hoever ik was en het op mijn rug liggen met de verloskundige boven me in een machtspositie waren genoeg triggers om me volledig te laten dissociëren van de situatie waar ik in zat. Ik durfde er niks van te zeggen omdat ik me schaamde dat ik tijdens zoets moois als bevallen van een kind weer aan de verkrachting moest denken. Gelukkig

hadden we vooraf aangegeven dat ik op de baarkruk wilde bevallen, dat zorgde ervoor dat ik voor mijn gevoel weer wat controle kreeg. Ik vond het opvangen van de weeën zwaar, ze kwamen zo snel achter elkaar dat ik geen tijd had tussendoor op adem te komen. Ik kon niet meer op mijn benen staan van vermoeidheid, maar durfde ook niet te liggen omdat ik de pijn dan niet goed kon opvangen. Toen ik bijna wilde opgeven, bleek ik volledige ontsluiting te hebben. Ik mocht op de baarkruk en Jim werd na drie kwartier persen gezond geboren. Hij huilde direct. Ik ook.

DE KRAAMTIJD VAN MIJN EERSTE KIND

Voor ik het wist, begon ons leven met kind. Van de ene op de andere dag zat ik thuis, weggerukt uit mijn vrije studentenbestaan, met een piepkleine baby die ik zonder enige ervaring in leven moest zien te houden. Tot dat moment had ik nog helemaal niet nagedacht over het soort moeder dat ik wilde zijn. Ik had maar één missie en dat was het beter doen dan mijn eigen ouders. Alle fouten die tijdens mijn opvoeding gemaakt zijn zou ik herstellen, nam ik me voor. Dit kind zou alles krijgen wat ik zelf had gemist. Ik ging dit kind de gelukkigste op aarde maken en ik zou de perfecte moeder zijn. De lat lag torenhoog. Dat was natuurlijk niet haalbaar, maar dat wist ik toen nog niet.

De eerste dag verliep meteen al niet zo perfect. Het kraambureau was ons vergeten, en kwam daar pas aan het einde van de middag achter. Ik weet nog dat we het eerste luiertje verschoonden en verschrikt riepen dat hij wel een heel rare kleur diarree had en dat dat niet goed kon zijn. Dat ontlasting van een baby er bij borstvoeding minstens de eerste vier maanden zo uitziet, hoorden we pas de volgende dag van een van de vijf kraamverzorgsters die we, verspreid over acht dagen, toegewezen kregen.